

„Доказателство за боговете”, Ерих фон Деникен (откъс)

Бедният Питагор!

Близко до град Карнак в Бретан, Франция, има хиляди менхири, подредени в дълги редици. Д-р Бруно П. Кремер от Института по при-родни науки към Кьолнския университет, който е публикувал няколко студии за подобно подреждане на камъни, преценява броя на съществуващите и днес менхири като „малко повече от 3000”.⁹ А Пиер-Ролан Жио, водещият експерт по находките в Бретан, Франция, е на мнение, че „някога на този терен трябва да са стояли близо 10 000 менхира”. Днес много от гранитните блокове се унищожени, износени от вятъра и времето. Редиците от по три до десет камъка изглеждат като вкаменила се армия. Най-малките са само метър високи, а менхирът от Керлоа близо до Плуарзел, най-големият гигант измежду тях, е висок 12 метра и тежи близо 150 тона. Най-големият „дълъг камък“ в цялата област е менхирът от Локма-риакер. Той лежи строшен на земята – някога е бил висок 21 метра и е тежал поне 350 тона. Най-впечатляващото нещо обаче са дългите успоредни колони на Алинман (строените редици). Близко до Кермарио върху една ивица с широчина около 100 метра и дължина 1120 метра има 1029 менхира, разположени в 10 редици. В Менек има 1099 изправени камъни, подредени в редици от по 11. В Керлескан има 540 менхира в редици от по 13, а в Керзеро може да преброим още 1129 менхира в редици от по 10.

Това са само част от подробностите, но те дават идея за чудовищната работа, която някой е предприел в определен етап. Датировката с радиоактивен въглерод на долмена от Керкадо посочва възраст от 5830 години. Да благодарим на боговете за тази дата, та дори и ако впоследствие тя се окаже твърде близка до нашето съвремие. Когато става дума за такъв период – 5830 години, то всички глупости, които се изтъкват с цялата сериозност в досегашната литература, могат най-малкото да бъдат отхвърлени настрана. Някои учени дори предполагат, между другото, че през европейската предистория примитивните номадски племена са одялквали и изправяли каменни блокове, за да подражават на хората от Изтока, които имали огромни конструкции в Египет и къде ли още не. Друго мисловно течение подозира, че цялата област, която днес се нарича Бретан, някога е била свещена земя за друидите – само че те са достигнали своя разцвет през последното предхристиянско столетие. Така че ако друидите са определили своите свещени места вътре в мрежата от менхири, те трябва да са се възползвали от един комплекс, който вече е бил завършен и попълнен. Първоначално се смятало, че каменните колони са надгробни камъни, но така и не били извадени каквито и да е кости. По-късно някой помислил, че това е бил гигантски

каменен календар. Грешка. Дори се предполагало, че зад дългите редици се крие някаква астрономическа подредба. Междувременно вече сме по-наясно: менхирите са свързани с една сложна геометрия.

Западният кромлех близо до Льо Менек включва два Питагорови триъгълника, чиито страни се намират в съотношение 3:4:5. Питагор, гръцкият философ от Самос, е живял около 532 г. пр. Хр. Не е имало как той да инструктира „номадските племена и събирачите на годи“ със своите лекции. Бедни ми Питагор! Твоите полезни теореми са били прилагани хилядолетия преди теб. Ако се продължат трапецовидните страни на „воински гроб“ Манио I, те ще се срещнат под ъгъл 27 градуса на разстояние 107 метра. Точно същите триъгълници, със същите страни, от 107 метра и същото съотношение на страните от 5:12:13 се срещат няколко пъти при каменната подредба на Карнак. Изненадващото е, че тук простият Питагоров триъгълник с класическото съотношение 3:4:5 е рядко използван. Хората от мегалита са познавали по-висша геометрия. В списание *Naturwissenschaftliche Rundschau* д-р Бруно Кремер изтъква, че отделните ансамбли са изградени в съответствие с фиксирани „определени мерки, които ни позволяват да заключим, че високо усъвършенствани земемерни техники са съществували още през мезолитния период“.

Това включва не само знания по приложна геометрия, но и знания за сферичната форма на Земята, за разделението на градуси, азимута, организацията, планирането, транспортирането на камъните и много други неща. Д-р Кремер споменава за един ъгъл от 53o8', който е в основата на Питагоровия триъгълник със съотношение на страните 3:4:5. Ъгълът 53o8' отговаря „съвсем точно на азимута при изгрев слънце по време на лятното слънцестоене за всички места с географската ширина на Карнак“.

Дългите каменни редици на Льо Менек и Кермарио водят в североизточна посока и в най-отдалечената си точка докосват Алинман в Пти Менек. Тази линия също така е хипотенузата на един Питагоров триъгълник. Ако очертаем линия на север от западния край на каменната редица на Льо Менек, след 2680 метра тя ще стигне до долмените от Мане Керионед. Оттук друга линия под точно същия ъгъл от 60 градуса се насочва към менхира Манио I. И отново разстоянието е 2680 метра. Трите точки оформят равноностранен триъгълник, всички те отстоят на равни разстояния една от друга.

Това не е някакво произволно търсене на триъгълници. Точките отстоят на точно същите разстояния под точно същите ъгли. Тези едромасщабни примери могат да се повтарят безброй пъти.

От източния край на Льо Менек тръгва една линия в посока север-юг. На юг тя докосва долмена на Сен Мишел, а на север през Льо Ниньол и по-оттатък, през село Бег-Лан, стига до менхира Крюкюни. Тази права линия е разположена вътре в досега споменавания триъгълник, при което Льо Ниньол бележи точно половината ъ дължина. Друг ъгъл от 60 градуса дава един допълнителен равноностранен триъгълник с дължина на страната 1680 метра: Сен Мишел – Льо Ниньол – Керкадо. При това линията Льо Ниньол не само разполовява каменната колона на Кермарио на две еднакви

Ние изДАВАМЕ повече

по големина части, но и едновременно с това бележи средната точка на хипотенузата по трасето Льо Менек – Пти Менек. Както пише д-р Кремер, „като се вземат предвид многобройните съотношения и редици, едва ли може да има каквото и да било съмнение, че тези мегалитни комплекси са били планирани с оглед на тяхната пространствена организация“.